

Královská.

Nechci Lád'ovi fušovat do jeho hodnocení loňského cyklotrampu, ale aby jste nebyli ochuceni o mou verzi vzpomínek na tento pobyt a cestování podhůřím Orlických hor, dovolte mi jenom krátkou vzpomínku na královskou etapu.

Pro nezasvěcené Sokolíky, královská etapa je ta ve které se najede za den minimálně 100 km na okružní trase-nikoliv najížděním kilometrů po kempu a po městě. Královské etapy bývaly v minulých letech pravidelně zařazovány do programu našich společných pobytů a bývaly i početně obsazovány včetně Božika Poláka na vysokém kole i některých zdatnějších dětí.

Byli jsme hold mladší. Paradoxem této skutečnosti ale je, že na start loňské královské etapy jsme se postavili z více jak padesátimozného pelotonu pouze čtyři. Z toho dva dorostenci v důchodovém věku, Já a Jára Klápš'ů, dále Karel Šída-invalida s amputovanou nohou pod kolenem a Tomáš Týnek jako jediný z mladších. Abych to nijak nezlehčoval s účastí Karla musím opět pro nezasvěcené -Karel je borec který jezdí závody na biku za Černý koně-takový paraolympionik Ježek ale na horáku a byl nám na cestě rovnocenným partnerem.

Omluvou ostatním budiž to, že jsme si nedali snadný cíl.

Ten byl vysloven ještě před odjezdem na loňský cyklotramp. Kralický Sněžník. Kralický Sněžník s nadmořskou výškou přes 1400 m ležící n rozhraní Jeseníků a Orlicek na pomezí s Polskem. Zním ten kopec dobře ještě z dob kdy jsem běhal Český pohár do vrchu a stanul jsem na něm běžecky dvakrát když podruhé to bylo z Polského lázeňského městečka Medzigorie. Vím do čeho jdeme

a mám obavu zda vydrží mé koleno-letitý problém ve spojení se zády.

Naše kvatreto doprovázené máváním ostatních a slzami manželek vyráží v 9 hodin ráno. Není zrovna nejtepleji ale neprší. Zpočátku to jsou mírné kilometry ale pak již přichází stoupání přes Nekoř k hlavní silnici do Jablonného. V Nekoři ještě krátce zastavujeme u místní školy kde deska umístěná u vchodu zmiňuje jména prvorepublikových politiků včetně bývalého ministra zemědělství Jozefa Luxe který zde nabíral vědomosti.

To jen taková poznámka aby jste si nemysleli že jsme pouhými hltači kilometrů ale že se na trati i vzděláváme a kocháme. Nad Nekoří velí mapou vybavený Jára že po hlavní do Jablonného nepojedeme a že se svezeme v terénu. Držíme se pokynů a šineme se po úzké polní cestě do prudkého kopce.

Trasa nabízí krásné výhledy do zvlněné krajiny

směrem k Suchému vrchu, s obavami sledujeme jeho stoupání z protější strany údolí. Vyhlídkový traverz po kterém se pohybujeme je dlouhý asi tři km ale pak již následuje krkolomný adrenalinový sešup do Jablonného. V jednom místě dávám zabrat oběma brzdám když jsem to v euforii pustil o něco rychleji než bylo zdrávo a na poslední chvíli zastavuji před padlým stromem za zatáčkou

lesní kamenité cesty. To co jsme dosud nastoupali je fuč, na 3 km jsme spadli o 300m

Jsme v Jablonném n Orlicí a hledáme zelenou turistickou výpadovku z města k Suchému vrchu. Zakrátko pak již ukrajujeme z nekonečného strmého stoupání. Kopec je snad ještě horší než se zdálo být z druhé strany údolí. Asi v polovině je zde krátké odpočívadlo kde na sebe čekáme a po krátkém odpočinku bez kulturních a společenských zážitků přicházejí další kilometry do kopce po lní cestou k lesu. Mírný protivítr teplo vypadá jinak jsme už hodně vysoko. Lesními výšvihy a traverzy se dostáváme na silnici která sem vede z Červenovodského sedla. Na vrchol to jsou už pak pouze necelé dva Km. Jsme nahoře pod budovou vysílače jehož součástí je i restaurace k velké radosti otevřené. Máme již najeto 25 km a nastoupáno přez 900 m. Je třeba dodat energii. Nejprve uvažujeme o zahrádce před hospodou ale zima a především přítomnost fešného ženského personálu nás přivádí do příjemného prostředí hospody. Teplá polévka, pivo, káva i zákusek jsou přídělem kalorií do dalších náročných kilometrů. Nahlížíme do mapy a děsíme se vzdáleností která zbývá na Kraličák- je toho ještě na půl mapy 1:50000. Končíme hodování a těšíme se na sjezd. K naší velké nelibosti však následuje tlačink v nesjízdném kamenitém terénu do kopce nad vysílačem. Vysněný směr dolů nastává asi po třech stech metrech. Absolutně nesjízdná záležitost i pro elitního závodníka. Nezbývá než kolo na ramena a opatrně balvaništěm vpřed. Po čtyřech jdoucí turisté proti nám jsou názorným popisem toho úseku královské etapy. Naštěstí je dlouhý asi půl kilometru kdy se pak nechá občas krátce nasednout na kolo a popojet. Postupně se stává cesta sjízdnější a pokračujeme kolmo. Kolmo dol i ve smyslu směrou pohybu a to doslova když se dostáváme na louku. Na horskou louku ve které lze jen tušit turistickou stezku po které se pohybujeme. Fascinuje mne nejen tato krásná horská louka ale i výhled na masiv Kralického Sněžníku v horizontu který se nám po výjezdu z lesa otevřel. Sjíždíme do civilizace a nad mapou volíme trasu kudy. Je to zpočátku úzká po lní asfaltka s výhledy na hromady hnoje a chátrající zemědělské objekty pohybujeme se při hranicích s Polskem. Po nějakých menších vlnách které se mi příliš nevybavují přichází konečně i pořádná silnice. Pohybem v terénu jsme se dostali do menšího časového deficitu a proto zvyšujeme tempo. Jedeme v háku a střídáme se na špici , rychlost okolo 30 km za hodinu. Obdivuju Karla, ale jak jsem řekl je to borec. Tempo krotíme až v Horní Lipce kde odbočujeme na Dolní Moravu. Dolní Moravu obrovské sportovní a rekreační středisko s dominantní stezkou v oblacích s řadou sportovišť , sjezdovek a podobně... Jsme tam zanedlouho protože se jede stále svižně. Ač nasyceni ze Suchého Vrchu nechceme ponechat nic náhodě a zastavujeme u jednoho z penzionu který nabízí občerstvení.. Navíc je to dalších 22 km které jsme z trasy odmazali a další občerstvení v následujícím území neexistuje. Svou tatranku zapíjím pivem a jede se dál.

Cesta po které se pohybujeme se mi připomíná z běžeckého závodu. Jedeme do mírného kopce kolem horské bystriny a je svádivé jet rychleji

Ale protože vím co přijde a co nás čeká a tak

jen zvolna otáčíme pedaly....a bylo to tam, očekávané obavy s počaly naplňovat.

Po odbočení cesty vlevo je zde téměř kolmý nekonečný průsek. Volíme lehké převody .K mému překvapení je to ale stále ještě jetelný protože povrch nemá žádné větší balvany,dokonce je vysypán drobným štěrkem a šotolinou,jsou zde překopy pro odvod vody.S přibývajícimi metry je to ale horší občas prohrábne zadní kolo. Nevím jak ostatní kterým jsem trochu poodjel ale stále mne to nesrazilo a točím bojovku do prudších a prudších úseků.Máme najeto dobrých pět šest Zbirohů do míst kde končí cyklistika.Sundává nás to z kola neboť přicházejí úseky vhodné pro horskou turistiku-stezkou plnou balvanů a kořenů místy potokem apod.Připadám si jak horský nosič.Můj desetakilový karbonový fokus ztěžkl pravděpodobně vlivem nadmořské výšky na dvacet,ale zahodit se mi ho ještě nechce a tak se s kratšími nádechy suneme stále výš.

Závěr výstupu ponechávám bez komentáře neboť vzpomínky na tento úsek trati spadají do kategorie pocitů a zážitků které pokud jsi neprožil nelze sdělit.Horská prémie roztrhala peleton

ale postupně se sjíždíme na vrcholu všichni.

Je tu jen krátká zastávka pro fotografii a převlečení,k jídlu nic nemám a vodu jsem si nabral z pramene pod vrcholem.Viditelnost nic moc tak co tady.

Je to jako z horolezci v Himalájích .Jen co horu zdolají už přemýšlí o sestupu.

A tady je to také tak .Cesta domů pokud se nehodláme vrátit stejnou stopou nenabízí mnoho variant.Na kole se jet nedá a tak tlečíme asi dva kilometry po Polsko České hranici.Zde si připadám že jdeme kamenolomem po odstřelu.

Skáčíme z balvanu na balvan, nevíme zda jsme v Polsku nebo v Čechách.

U horské boudy na Polské straně se srovnáváme s mapou a najíždíme na turistické značení .Po několika kilometrech jízdy v sedle horským teénem ale bloudíme pod hřebenem uprostřed lesa.Tušíme naši polohu a proto tlačíme azimutem na kopec kde očekáváme státní hranici která by nám měla být vodítkem v našem ústupu z hory.

Je to dalších dobrých padesát výškových metrů.Naštěstí se naše tušení naplnilo a my se držíme hraničních kamenů a téměř neviditelné

stezky v borůvčí a vysoké trávě po které se pokoušíme jet.Po několika pádech od tohoto úmyslu upouštíme a přecházíme v tlačink.Problémy mi způsobuje únava materiálu mé letité cyklistické tretry Shimano která se zde projevila obrovským žralokem podrážky na levé noze a při chůzi v tomto terénu jsem na tom podobně jako invalida Karel.Následující úseky jsou místy až horolezecké.Nevím jak dlouho ještě bojujeme s touto nepřízní ale

podářilo se.Nalézáme upravenou lesní svážnici po které se z pralesních úseků bezpečně spouštíme do údolí Dolní Moravy.Další kilometry do kempu po silnici jsou už pak jen

běžnou cyklistickou rutinou-jedeme pospolu v háku,střídáme se držíme tempo.
Sháníme něco k jídlu,ale marně,všude zavřeno.Večeře až v motorestu za Mladkovem, pivo a posledních 10 km domů.
V kempu vyhledáváme velitele Láďu Studničku a hlásíme splnění krtérií královské etapy. Letos to bylo 105 km s převýšením přes 2500 m.
Závěrem chci poděkovat všem se kterými jsem tuto túru absolvoval-sám bych tudy určitě nejel.

Pro výroční členskou schůzi TJ Sokol Koberovy sepsal Z.N.